

КОГАТО ИНА СРЕЩНА ЯН

© Моника Василева, *автор*, 2015

© AMG Publishing, 2015

Всички права запазени!

Не се разрешава копирането или възпроизвеждането на книгата или на части от нея без писменото разрешение на AMG Publishing.

ISBN: 978-954-9696-69-1

МОНИКА ВАСИЛЕВА

Когато Уна
срещна Ян

AMG
PUBLISHING

София • 2015

Помня много добре всяка подробност от нашата среща сякаш беше вчера. Една среща, която ме събуди за ново измерение на живота. Нека ви разкажа своята история, защото тя може да се случи и на вас...

Всичко започна в една делнична сутрин през август. Алармата на мобилния телефон ме събуди както обикновено – точно в седем часа. Надигнах се в леглото, обвих колене с ръце и се загледах в съпруга си, който още спеше, заровил лице във възглавницата. Вече девет години се будех до този прекрасен мъж. Обичах да го гледам как спи и да вдишвам миризмата на кожата му още преди да се е събудил. Онази сутрин обаче единственото, което изпитах, беше бездиханна празнота и задушаваща самота.

Въпреки че бях спала осем часа, главата ужасно ме болеше. Станах и с усилие си направих кафе, което излязох да изпия на терасата. Утрото ухаеше на свежо, но това още повече засили главоболието ми, може би защото изгриващото слънце ми напомни за залязващата ми душа. Отворих по навик бележника със задачите за деня и мислено направих преглед на ангажиментите си – среща с нов фотограф, няколко важни имейла, две срещи с важни клиенти, задължителната ми тренировка в осемнайсет часа във фитнес клуба... Нямаше нищо необичайно, но усетих как само от прочитането на задачите главата ми започна да пулсира. В следващия момент осъзнах, че болката

не идва от главата ми. Беше по-скоро пареща, нелокализирана болка, която блуждаеше из клетките на тялото ми като сомнамбул. От няколко месеца насам се чувствах така, но си няхах и представа каква е причината. Имах прекрасен живот – дори ако трябва да съм откровена, беше по-прекрасен от този, за който мечтаех като дете, а аз бях дете с богато въображение. Но сега всичко около мен ми се струваше изкуствено. Сякаш усмивката ми беше скрита от сива пелена, а някакъв непонятен страх стягаше гърдите ми като с бодлива тел. Апатията ме беше стиснала здраво за гърлото и не ми позволяваше да дишам. Напоследък често се шегувах със себе си, че отнякъде съм лепнала „вируса на неудовлетвореността“. Той се разпространяваше бързо из тялото ми и постепенно разяждаше способността ми да се радвам искрено на каквото и да било. Вече бях заразена и не знаех как мога да се излекувам. Усещах страничните ефекти на този вирус – хрипливото, сподавено раздразнение, трескавото бързане в неясна посока и потиснатия гняв, който се събираше в гърдите ми.

Имах чудесен съпруг, с когото живеехме прекрасно. От няколко години притежавах и собствено фотостудио, което се развиваше добре. Имах чудесни приятели, както и достатъчно пари, за да живея повече от добре. Когато си припомнях всички тези неща, се чувствах още по-виновна и тревожна, защото осъзнавах, че напоследък нито едно от изброените нямаше стойност за мен. Единственото ми желание през последните месеци беше да се затворя в една стая, да пусна щорите и да си стоя неподвижно и безгласно, докато животът изтече от вените ми.

Вместо това обаче влязох в спалнята, където съпругът ми Владо се обличаше за работа.

– Няма ли да пиеш кафе? – попитах го.

– Много закъснявам, мила. Трябва да вървя. Ти как си? Добре ли спа?

– Всъщност мисля днес да не ходя на работа и да си остана вкъщи. Не се чувствам добре... – изненадващо и за самата мен отговорих аз.

– Добре, както искаш. Днес ще е много натоварен ден, ще идват онези германци, за които ти говорих снощи. Довечера ще се прибера към девет. Обичам те.

Владо отключи входната врата и преди да успее да му кажа „движдане“, той вече беше излязъл. Вратата хлопна и тишината в апартамента прониза мозъка ми. Ако само за миг беше погледнал в очите ми, ако само мъничко се беше вслушал в гласа ми, когато казах, че не съм добре, щеше да разбере, че с мен се случва нещо мъчително. Но дали защото беше хипнотизиран от навика, или защото като повечето мъже избягваше с цената на всичко неудобните истини, той просто тръгна.

Бавно се свлякох на пода в коридора, точно пред голямото огледало. Усетих как поредната криза на самота лази по кожата ми, прониква в мен и се разнася като ледени тръпки из тялото ми. През последните години бях пуснала живота просто да си тече, а сега нямах никакъв друг избор, освен да оставя цялата власт над себе си в нечии чужди, неведоми ръце. Нямах контрол нито върху усмивката си, нито върху себе си. Само ако можех да се изстискам като влажен парцал, за да изтече навън горчивият сок на моето неудовлетворение. Седях на ламинирания паркет в коридора и

повече не можех да избягам от истината, че душата ми е достигнала края на силите си.

Изведнъж погледът ми попадна на някаква снимка, обърната с гръб. Най-вероятно беше изпаднала от кутиите със стари снимки, които държах най-отгоре на шкафа. Взех снимката и я обърнах. От нея ме погледна момиче на около осемнайсет години, прегърнало плажен чадър на фона на лазурносиньо море и безоблачно небе. Момичето беше отметнало назад дългите си непокорни къдрици и беше извило предизвикателно на една страна закръглените си почернели бедра. Едно момиче, което с погледа си правеше любов, а с усмивката си осветяваше хоризонта.

Помнех много добре тази снимка – бях на плаж с голяма компания. Помнех смеха, погледите на момчетата, които ме следяха заинтригувано; помнех, че точно същия ден бягах по морския бряг, докато не премаялах; помнех как увивах кокетно ефирно шалче около ханша си и танцувах по мокрия пясък, а всички се превиваха от смях и скрита завист заради жизнеността и смелостта ми. В продължение на няколко минути споменът танцуваше пред мен, изпълвайки ума ми с отдавна отминали изживявания на дръзко щастие. Умът ми се изпълни с аромати, мелодии, докосвания, които гъделичкаха паметта ми с трепетни импулси. След като се отърсих от миналото, погледнах в огледалото и видях същото момиче от снимката, но... петнайсет години по-късно.

Тялото ми сега беше много по-слабо и стегнато – нямаше и следа от заоблени бедра. Година по-рано бях уголемила гърдите си – в поредния си опит да се справя с неудовлетворението. Отдавна не носех подобни евтени бижута като тези, с които бях на снимката – с

мидички и камъчета. Косата ми беше изправена и старателно подстригана при вчерашното ми посещение в салона на един от най-добрите фризьори в града, при когото ходех от повече от година. И макар да трябваше да се гордея с напредъка, който бях постигнала във външния си вид, аз просто не можех да откъсна поглед от очите на момичето на снимката. Колко се бяха променили тези очи! Сега те бяха мътнокафяви, наслоени с праха от разбитите частици на душата ми. Погледнах отново към снимката и от там ме заслепиха две черни очи, изпълнени с див пламък, целуващи очи, които сякаш се надсмиваха над това, в което се бях превърнала.

Седях на пода пред огледалото, потънала в щастливи спомени и празна реалност, а по бузите ми започнаха да се стичат сълзи и да парят кожата ми. Сълзи, които не спираха, а постепенно се изливаха в тих бунт, който тресеше тялото ми. Сълзи, които се стичаха по лицето ми като малки вълни, прииждащи от дълбините ми – там, където бяха погребани изоставените ми мечти, предателствата и тайните. Тези сълзи носеха в себе си болката от всички ситуации, в които бях подарявала и продавала частици от себе си. Усещах как пустинята на душата ми попива всяка сълза.

Бях изгубила представа за времето. По някое време се надигнах бавно, отидох в хола, взех химикал и празен лист и написах: *Не се чувствам добре. Имам нужда от малко време, за да преосмисля живота си. Обещавам да се върна колкото може по-скоро. Надявам се, че няма да ми се сърдиш твърде много и ще се опиташ да ме разбереш... Обичам те!*

Сложих бележката на масата, хвърлих няколко дрехи в един сак, взех пари, кредитна карта, бележ-

ник и малко козметика, изключих мобилния телефон и също го метнах в сака. После излязох от къщи почти в транс, с подпухнали и зачервени от рев очи.

Шофирах дълго време, без да имам някаква идея къде точно отивам. По някое време, може би под въздействието на спомените, които събуди снимката, реших да се отправя към един хотел на брега на морето. Наричаше се „Морски бряг“ и беше първият хотел, в който бях отседнала сама, след като станах пълнолетна. Бях останала там за два прекрасни дни, през които основните ми занимания бяха да се разхождам край морето, да се тъпча с всевъзможни вкусотии, да пиша стихове, да пия мента със спрайт, да флиртувам и да спя до обед. Сега нямах желание да правя нито едно от тези неща, но въпреки това избрах точно „Морски бряг“, може би защото по някакъв странен начин този хотел беше свързан с мен или поне с онова, което беше останало от истинската мен.

Не след дълго вече бях в хотелската стая. Този път, за разлика от предишния, можех да си позволя да наема стая с изглед към морето. Наистина, позволявах си много повече неща отпреди, но щастливите мигове в живота ми сякаш бяха намалели пропорционално на възможностите ми.

Излязох на терасата и седнах на пластмасовия бял шезлонг. Загледах се в далечината, но не виждах нищо конкретно. Не знаех какво всъщност правя тук. Всичко ми изглеждаше като сън, който всеки момент ще се пръсне и ще остане само усещане. Хората си правеха подобни „самотни пътешествия“, за да открият отговорите на някои свои екзистенциални въпроси, а аз дори нямах въпроси...

Когато се върнах в стаята, вече беше ранен следобед. Тъкмо се чудех дали не е по-добре да зарежа всичките тези щуротии, заради които рискувах брака си, и да се върна вкъщи, преди Владо да е разкрил бягството ми, когато забелязах плик на пода. Явно някой го беше мушнал под вратата. Взех го и се усмигнах, защото пликът беше целият изрисуван със снежинки. Навън беше около трийсет градуса, августовската жегата беше в апогея си и наистина ми се видя странно някой да рисува снежинки в това време. После ми стана тъжно, защото осъзнах, че и аз правя така – рисувах студени, кристални снежинки наред лято, ронех горчиви сълзи, когато навсякъде около мен цареше щастие. Докато всички около мен мислеха, че ми е слънчево и топло, аз умирах от студ.

Разгледах плика със снежинките и прочетох името на получателя, изписано върху него: Янислав Цветомиров, стая 303. Погледнах номерчето на ключа, който висеше на вратата – беше 309. Явно някой беше сбъркал стаята. Реших, че е редно да отида и да занеса писмото на истинския му получател, но точно тогава видях, че пликът не е залепен. За миг се подвоумих дали да надникна вътре и след кратък спор със съвестта си все пак извадих писмото. В крайна сметка пликът дори не беше запечатан и никой нямаше да разбере, ако просто хвърлех един поглед на съдържанието. На листа пишеше:

*Здравей, Ян,
Сигурно изобщо не очаквам да получиш
писмо от мен. Измина толкова много време,
откакто не съм ти писала.*

Студено ми е, мили! Не съм те виждала от години, не съм докосвала дланите ти, не съм се сръжала на огъня в очите ти. Самоотно ми е, любими! Вървя по непознати улици, сред хор от звуци, заспивам празна, събуждам се и дори не знам какво да правя през деня без теб. Срецам хора, спестявам пари, ходя на театър, понякога дори правя любов. Но всичко това е като мираж. Все едно всеки момент очаквам нещо да се случи, сякаш се надявам някой да дойде в живота ми... Очакването ме гъделичка по корема, изпълва ме с надежда, но когато сутрин се събудя, то пак е там. Вечното очакване да дойдеш и да разтърсиш отново живота ми, да ми разкажеш отново без думи как да го рисувам. Моят дн! Почти забравих как ме докосваш, как ме правиш жива, как ме размиваш и любии. Забравих белезите по твоето тяло. Забравих дори собствените си белези, защото те няма, за да ги целувам, както преди.

Единствен мой, спомням ли си още нашето време, така както живо го полня аз? Помниш ли как дишаше уханието на кожата ми с пълни гърди и повтаряше, че това е парфюмът на Боб? Помниш ли как попиваше съзните ми с целувки, как държеше ръцете ми разперени и ми повтаряше, че мога да летя, стига да повървам, защото съм ангел? Помниш ли как прегръщаше треперещото ми тяло, когато навън вилнееше

буря, и как танцувахме, мили? Помниш ли
още нашия танц?

Какво се случи с тази свещена любов?

Напоследък сънувам все един и същи
кошмар. Бялам и те търся, но има много
силен вятър, който държи кожата и очите
ми, вятър, който ми пречи да те намеря.
Усеждам, че едва движа тялото си. Изведнъж
някъде пламва пожар, който бързо се раз-
пространява от силния вятър. Парещите
езици на огъня ме достигат и усеждам как
цялата гора, как болката ме парализира.
С последни сили скачам в някакво езеро –
студено и тъмно, дълбоко езеро. Опитвам
се да плувам, за да се спася, но тялото ми
отказва да ме слуша и потъвам в ледените
води. Задушавам се, дн, с цялата болка и
ужас на съществуването. След това за един
миг всичко като че ли свършва, но после
кошмарното ми преживяване продължава.
Усеждам как лежа неподвижно под влажна и
лепкава пръст, неспособна да помръдна или
да кажа нещо. Лежа погребана под земята.
Събуждам се произзала от пот, трескаво
те търся, а болката от липсата ти въз-
връща усещанията от преживяното с нова
сила. Ах, как искам да си до мен...

Липсваш ми...

Д.

Прочетох писмото два пъти. Имаше нещо в това
любовно писмо, което ме докосна. Може би усещането

за студ, което беше сковало и моята душа, а може би просто исках да съм на мястото на въпросната Д. – да мога да обичам и да тръпна в сладостно очакване като нея, да живея с мечтата по една голяма любов.

Въздъхнах дълбоко и после се отправих към стая 303, за да оставя писмото на истинския му получател. Пред вратата за миг се замислих дали да пъкна писмото под нея, или да почукам. Любопитството ми да видя мъжа, който получава подобно писмо, обаче надделя, а и нямах какво да губя. Почуках. Почти веднага отвори чернокос мъж. Погледите ни се срещнаха и за миг си помислих колко важен и необикновен е този мъж за една жена, която беше някъде там, по света.

– Здравей! – Гласът му беше плътен и леко дрезгав.

– Здравейте! Нося едно писмо за вас. По погрешка са го пъкнали под моята врата, най-вероятно защото част от деветката в номера е изтрита Така де, аз съм в триста и девета стая, а писмото е за триста и трета.

– Аз съм Янислав. И това наистина е триста и трета стая. Приятно ми е!

– Ина.

– Благодаря, че ми донесе писмото, можеше никога да не го получа, но е попаднало в добри ръце.

– За нищо. Беше ми приятно.

– Доскоро, Ина!

Тръгнах обратно към стаята си, но усетих погледа на непознатия върху гърба си. На влизане в стаята видях, че номерът наистина е леко изтрит и човек лесно можеше да се обърка, че това е триста и трета стая. Легнах на удобното легло и се замислих за писмото на жената и за мъжа, когото бях срещнала преди минута. Въображението ми рисуваше тяхната история, опит-

вах се да отгатна защо са се разделили. Представях си как той я е изоставил заради друга – та нали това е една от най-често срещаните причини за раздяла. Или пък вече е бил женен, когато я е срещнал. Може би са се разделили, а сега и двамата съжаляват, защото са осъзнали, че не могат един без друг. Потънала във въображаеми светове и сюжети, неусетно съм заспала.

Когато отворих очи на другата сутрин, вече минаваше девет часът, а слънцето отдавна печеше туристите на плажа. Отвън се чуваха подвикванията на продавачите на царевича. Не бях гладна, въпреки че през целия изминал ден не бях хапнала нищо, като изключим едно шоколадче, което намерих в минибара.

Изведнъж се сетих за Владо и тревогата как ли е реагирал на внезапното ми бягство ме накара да потреперя. Сигурно беше бесен. За деветте години съвместно съжителство бях прекарвала само две вечери без него – когато той трябваше да отиде до друг град, за да сключи някакъв договор, а аз нямах възможност да го придружа, защото точно по това време откривах фотостудиото и имах много ангажименти покрай него. Във всички останали случаи успявахме така да напаснем ангажиментите си, че винаги да пътуваме заедно.

Целия ден не правих нищо кой знае какво – през повечето време се излежавах в леглото, гледах малко телевизия, хапнах бъркани яйца в ресторанта на хотела и се взирах в нищото. За какво наистина бях дошла тук? Нима бях избягала от любимия, семейството и работата си, за да лежа и да бездействам? Със сигурност бях забъркала голяма каша, с която нямаше да е лесно да се справя. Опитвах се да мисля трезво и да реша какво да правя оттук нататък. Не можех да се върна у

дома в същото скапано настроение, защото щеше да се наложи да дам някакво логично обяснение на Владо, а аз не разполагах с такова. Единственият вариант да се върна въпреки в по-добро състояние беше да променя нещо, да вградя частица от момичето, което бях някога, в скучната и неудовлетворена жена, в която се бях превърнала. Само така можех да посрещна последствията от действията си. Това заключение още повече ме потисна, защото нямаше никаква представа какво точно трябва да направя.

Вечерта дойде неусетно и аз най-накрая излязох да се поразходя. Беше ветровита вечер, която ухаеше на плажно кокосово олио. Разхождах се по плажната алея и се разминавах с туристи, предимно чужденци, които вървяха по двойки, прегърнати. Видях групички подпийнали и развеселени хора, както и възрастни двойки, излезли за кратка разходка след вечеря. Седнах на една пейка, леко встрани от алеята, и се загледах в потока от летувачи. Всеки един от тези хора имаше своята история, всеки имаше в живота си по един Янислав.

Изведнъж подскочих, защото усетих, че някой ме докосва по рамото. Беше съвсем нежно докосване, като едва доловимо пърхане с крилца на пеперуда. Обърнах се и видях млада жена. Погледнах я учудено. Вниманието ми беше приковано от косата ѝ – катраненочерна с огнен оттенък. Беше огряна от лунната светлина и изглеждаше толкова блестяща, като от реклама на боя за коса. Тъмната ѝ кожа навяваше усещане за летни нощи, а тялото ѝ беше грациозно и гъвкаво.

– Ела с мен – каза непознатата.

Гласът ѝ беше тих, но хипнотизиращ. Тя нежно

плъзна ръка от рамото към дланта ми и с едно движение вплете пръстите си в моите. Движението ѝ беше толкова естествено и спонтанно, изпълнено с близост и нежност, че аз още веднъж се вгледах в лицето ѝ, за да се убедя, че наистина не я познавам отнякъде. Омагьосваща топлина се разлива в кръвта ми. Усетих нещо, което досега не бях усещала. Опитах се да проговоря, но вместо това, за своя огромна изненада, станах послушно и тръгнах с непознатата, която още държеше ръката ми.

Вървахме само няколко минути и се озовахме на една голяма площадка, нещо като огромна тераса, под която морските вълни пееха вечерната си песен. Може би някога тук е имало ресторант, защото забелязах нещо като барплот в единия край на площадката. Приближаващата нощ се изпълваше с огнени искри, които идваха от жаравата, проблясваща вдясно от нас и обградена от масивни бели камъни. Малко встрани от жаравата няколко жени бяха насядали в кръг направо на земята.

Обзе ме топло усещане за хармония. Осанките на жените бяха величествени, напомняха ми за амазонки, които се сгряват на огъня след битките през деня. Някои от жените се поклащаха леко, сякаш танцуваха. Непознатата, която още ме държеше за ръка, изчака да свикна с обстановката, а после отново ме поведе, докато не стигнахме жените и не влязохме в средата на кръга, който те образуваха. Всички жени притихнаха и спряха да се движат. Непознатата свали червения си сатенен шал, който обгръщаше раменете ѝ, и много внимателно, все едно бях порцеланова кукла, която всеки момент може да се счупи, го наметна на моите

рамене. Застана пред мен, погледна ме право в очите и ми заповяда:

– Танцувай!

После седна при другите жени. Усетих как погледите им ме парят. Зави ми се свят, искаше ми се час по-скоро да хукна с всичка сила и да избягам от това странно и сякаш нереално място. Срамът и страхът бушуваха в мен и ме заливаха с горещи вълни. Тялото ми обаче не помръдваше, беше като замръзнало. Започнах да усещам студ, въпреки че само допреди миг ми беше много горещо. Чувствах се скована от студ – като ледена статуя, която стои на някой планински връх от векове. От дълбочината на измръзналото си съзнание долових далечен ритъм, който се засилваше. Разпознах ударите на тарамбука, към която се включи и дайре. Ударите по тарамбуката започнаха да кънтят в петите ми, лазеха бавно по глезените и прасците ми, увиваха се като огнени лиани, които гонеха ледените тръпки. Имах чувството, че някога съм танцувала точно на този ритъм, толкова познат ми беше. Някои от жените започнаха тихо да припяват, по-скоро да издават някакви странни звуци. Гласовете им се гонеха и преливаха един в друг, а после се разделяха. Нечленоразделните звуци започнаха да оформят огнена мелодия, която все по-лудо нахлуваше в мен. Съзнанието ми беше замъглено, усещах как разумът ми се бори с последни сили за надмощие. При първите тонове на флейтата, с която засвири една от жените, умът ми сякаш се изпари. За първи път в живота си забравих коя съм и позволих на тялото и душата си да се движат, необезпокоявани от разума.

Идва един момент, в който щетите от стремежа да

удържаш пожара в себе си стават по-големи от щетите, които ще трябва да понесеш, ако изгориш. Това е онзи момент в живота, когато трябва да се оставиш на огъня, да пуснеш условностите и правилата да изгорят, да превърнеш срама и страха в жаравата и просто да танцуваш дивия танц на душата си. За мен този момент беше настъпил.

Тялото ми започна да се движи, а огнени езици облизваха лакомо кожата ми. Ударите на тарамбука-та станаха по-силни и сякаш навлизаха в костите ми, които започнаха да ме болят от мощните вибрации. Усещах как всяко извънпяване на дайретото ме отърсва от нещо старо. Усещах го с всяка фибра на настръхналата си кожа.

В един момент разумът и светът вече не съществуваха. Танцувах под звуците на древна музика, водена от мъдростта на всички жени, живели някога. Танцувах танца на душата си, следвайки ритъма, който сърцето ми тактуваше. Краката ми сякаш се спускаха дълбоко, под земята, чак до земното ядро, а над главата ми започна да се спуска самото небе. Движенията се раждаха от само себе си. Танцувах, докато не изчезнах цялата, изгубена в огъня на необятността.

Не знам кога съм се озовала сред жаравата. Усетих обаче първите парещи огнени искри и болката от преминаването им по кожата ми. Пред очите ми се спусна димна пелена, но аз продължавах да движа тялото си, неспособна да спра, жадна за още. Болката и наслаждата се преплетоха и станаха едно. Усещах, че ходилата ми кървят, но продължавах да тъпча като омагьосана жаравата на огнения кръг.

Изведнъж музиката спря. Тялото ми само спря

да се движи и аз инстинктивно излязох от кръга и се строполих на земята. Косата ми беше цялата мокра, на сплъстени кичури. По кожата ми блещукаха капчици пот, краката ми трепереха, а цялото ми тяло се тресееше като при висока температура. Когато най-накрая намерих сили да погледна напред, срещнах погледа му. Това беше Янислав.

Огънят сякаш отново ме обхвана. Не бях изненадана от тази случайна среща, дори не се срамувах, че той най-вероятно е станал свидетел на целия ми вечерски танц. Ала имаше нещо в очите му... нещо, което ме разтърси. Той ме гледаше с премрежен поглед и също беше плувнал в пот. Дишаше учестено, като див хищник, който току-що е хванал плячката си и всеки момент ще забие острите си зъби в гърлото ѝ. Гледахме се дълго, без да мигаме, докато хълбоците ми спряха да треперят, а сърцето ми успокои бесния си ритъм. Воден от някакъв животински инстинкт, той сякаш усети кога душата отново се завърна в тялото ми, усмихна ми се и тръгна, без да каже и дума.

Жената, която ме доведе, се приближи към мен, внимателно свали червения шал от раменете ми и седна на земята срещу мен.

– Горенето започва само при висока температура. Само когато си насъбрал твърде много съчки от разбитите си корени. Всеки ден човек трупа съчки в себе си, всеки ден ни отнема по нещо. Предаваме истинската си същност и я разменяме за примирение. Съобразяваме се с другите и следваме социалните норми и така заглушаваме зова на сърцето си, прикриваме истинската си дива душа, преглъщаме обиди и обстоятелства, преживяваме смърт и разруха. Всички тези съчки на

предателство към самите себе си се трупат в нас. Един ден температурата се покачва много и ни нажежава до червено. Тогава е добре да оставим процеса на горене да започне, вместо с всички сили да се опитваме да потушим вътрешния си пожар. Да предизвикаш горенето не е същото, като да изгориш в неочакван пожар. Едното те възражда, а другото те убива. Учили са ни, че да гориш е нещо срамно, нещо, което е позволено само на осемнадесетгодишните девойки. Учили са ни, че трябва да сме прилични и да приемаме обстоятелствата на живота с примирение. Никой не ни учи как да сме диви и как да горим, как да сме непримирими и да роптаем, как да крещим и плачем с глас, как да прегръщаме наранените части от себе си и да ги оставим да кървят, докато не дойде моментът да ги превържем. Никой не ни е учил как да бъдем луди понякога, защото само като познаваме лудостта си, можем да сме нормални.

Погледнах непознатата и плахо се усмихнах. Нямах сили да кажа каквото и да било, а и не знаех какво искам да кажа. Тя замълча за малко и после продължи:

– Вътрешният ни огън е готов да пламне тогава, когато усещаме, че не издържаме повече; когато радостта от живота се е изпарила. Когато в един на пръв поглед обикновен ден изведнъж се погледнем и осъзнаем, че не сме щастливи, че някаква глуха празнота е замъглила погледа ни. Ето защо, щом усетим, че температурата е благоприятна за наклаждане на огън, не трябва да се бавим и да се оправдаваме с липса на време или възможности. Трябва да отидем някъде и да позволим на огъня да се възпламени – да танцуваме, да крещим като

умопобъркани, да бягаме до припадък, да пълзим по земята, да горим... Защото можем да светим едва след като сме горели. В процеса на горене се отделя топлина, която отново вдъхва сили на премръзналата ни душа. Топлина, която разбива буците лед в сърцето. В процеса на горене се отделят и твърди остатъчни продукти и газове. Това са онези неща, които вече не са ни нужни, нещата, които трябва да бъдат изгорени и погребани, мъртвите части от нас. Най-важното при горенето е, че излъчва светлина, която никоя друга практика, нито курс по йога или процедура за подмладяване не могат да ти дадат. Само когато сме горели, можем да засветим със собствената си ярка светлина.

– Откъде знаеш всичко това? – попитах тихо.

– Всяка жена го знае, но постепенно, с годините, като че го забравяме. Спомни си каква беше като девойка. Нима в очите ти нямаше огнен блясък? Нима не знаеше как да гориш? Нима светлината не те изпълваше?

Пред очите ми веднага се появи снимката, заради която вчера избягах от къщи. Бях изпитала завист към самата себе си именно заради пламтящите очи, които ме гледаха оттам. Бавно започнах да осъзнавам, че онези танци по морския бряг, бягането по пясъка с широко разтворени ръце, игривите флиртове и обичайните лудости в живота на едно осемнадесетгодишно момиче, което се превръща в жена, всъщност са били моите начини да горя. Точно те са ме изпълвали със сияние.

– Пламъкът е видимата част от огъня – продължи жената, сякаш беше прочела мислите ми. – Светлината, която се разлива по теб, е видима за околните. Тя е един необясним магнетизъм, който привлича като магнит всички и всичко около теб. От древ-

ни времена жените, които са носили тази светлина в себе си, са били наричани магьосници. Красотата няма кой знае какво значение, щом светлината изпълва женската душа. Дори не толкова красивите черти на лицето и части на тялото се трансформират под влиянието на пламъка. Сигурно познаваш жени, които не са особено красиви, но така пръскат искри около себе си, че не искаш да се отделяш от тях. Това са жените пълководци, жените, които знаят как да използват огъня. Според това до каква температура е стигало горенето, пламъкът е различен.

– Не ми е много ясно. Искаш да кажеш, че има различни пламъци?

– Чувала ли си за физичните закони на огъня? Пламъците са различни според температурата, почти както е и при жените. Пламъкът на огъня е червен, когато температурата е между осемстотин-хиляда градуса. Повечето жени достигат само до червен пламък – това е пламъкът, който ни спасява да не изгорим в собствените си страсти, който възвръща равновесието ни и ни позволява да продължим напред. Според източните философии червеното е цветът на коренната ни чакра, чакрата, наречена Муладхара. Задвижили сме енергията си, но все още сме успели да я издигнем едва до първата от седемте енергийни центъра. Червеното е нашето жертвоприношение, кръвта, която сме готови да оставим да изтече от нас, илюзиите, саждите на обидата, всичко неизживяно, което стене от дълбините на душата ни.

В древността са вярвали в съществуването на червените богини – същества, управляващи женското преображение. За да достигнем до червения пламък,

не е нужно да правим много – той се появява дори от един час, прекаран в уединение, от някоя вдъхновяваща разходка сред природата, от картина, която сме нарисували с четката на създанието.

Когато температурата се вдигне до хиляда и сто – хиляда и двеста градуса, пламъкът става оранжев. При оранжев пламък жените са преминали през истинска трансформация, достигнали са наистина до основите, в очите им искри една вековна осъзнатост, която при червения пламък липсва. Енергията се е издигнала до Свадхистхана, сакралната ни чакра, която се намира в областта на матката. Жената се е осмелила да навлезе по-навътре в себе си, да танцува самозабравила се, да руши и троши, да навлезе в трансмедитативно състояние и да постигне възраждане.

Най-красивият пламък си остава белият, но малцина успяват да запалят огън с толкова висока температура – хиляда и триста градуса. Онези, които го достигнат обаче, се събуждат като жрици на живота, като повелителки на съществуването. Около тях всичко се трансформира, това са жените съзидателки, жените, които носят в утробата си възраждането на целия свят. Задействали сме Сахасрара, енергийния център, който ни свързва с вселенския разум. Сахасрара може да е в равновесие едва когато всички други енергийни центрове са пречистени. Бялото е и цветът на смъртта. Онази смърт, без която не можем, за да живеем истински. Смъртта на гноясалото, сбръчканото, бездиханното, отровеното в нас. Като дете леля ми ми разказваше една приказка за прекрасна жена, която беше нарекла *жената, в която живееше Бялата луна*. Тогава не разбирах за какво ми говореше, но сега знам,

че тази приказка е била точно за жената, успяла да изгори напълно в живителния огън, за да се срещне с Бялата луна. Да познаеш стихията на огъня значи да приемеш светлината. Да познаеш стихията на огъня означава да излезеш от пламъците му като девственица, готова за любов.

– Който умира, живее...

– Много добре казано. За съжаление, повечето жени се плашат дори като чуят думата „смърт“. Ти какво би хвърлила в кладата още сега, ако можеше?

Загледах се в далечината, където морето се ширеше в мастиленосиньо, милвано от лунната светлина. Епизоди от живота ми през последните месеци започнаха да се превъртат в ума ми почти като на кинолента.

– Апатията. Глупавата ми сериозност. Нуждата да се харесвам на околните. Всички онези начини, по които сама си вредя. Всички объркани мисли. Студенината към близките ми хора. Недоволството. Като се замисля, доста неща бих хвърлила в огъня без капчица съжаление – усмихнах се тъжно аз.

– Не чакай да стане твърде късно, мила. Пожарите предизвикват тежки изгаряния и жестоки задушавания с дим. Същият онзи дим, който е можел да бъде звездна пътека, се превръща в убийствен газ. И като говоря за дим, се сещам какво е казал поетът Руми: „Знание означава непосредствен опит за огъня: ти самият да почувстваш огъня, а не да бърбориш за дима“. Ако искаш да узнаеш истината, трябва да се осмелиш да влезеш в огъня.

Един от първите признаци, че жената отдавна не се е освобождавала от старото, е когато започнат да ѝ се случват незначителни инциденти, свързани с огъня

и топлината – изгаря ръката си на котлона, докато готви, забравя фурната включена, получава слънчево изгаряне, вдига температура, избива ѝ херпес. Стихията на огъня се опитва да пробие отнякъде, за да ѝ покаже, че температурата в душата ѝ е станала твърде висока. Други жени пък започват да изпитват неконтролируем вълчи апетит, без да осъзнават, че това е сигнал от стихията на огъня, която има нужда от „дърва за разпалване“. Така вместо да си доставят здравословни трансформиращи преживявания, те започват да гълтат лакомо всевъзможни вкусогии. Те търсят в храната топлината, за която копнеят измръзналите им души.

– Миналата седмица изсипах цяла чаша вряло кафе върху себе си, а онзи ден се изгорих на ютията. Ужасно болеше – казах аз и показах белега на лявата си ръка, който беше още червен. – Но последното, което ми хрумна, е, че нещо вътре в мен гори. По скоро го приех като лошо знамение за новия ден и още повече се изнервих на всичко.

– Отдавна не си танцувала дивия огнен танц, скъпа. Дано скоро осъзнаеш за какво ти говоря сега. Липсата или излишъкът на огън в нас ни карат да губим равновесието в живота си. Винаги щом усетиш нужда, можеш да призовеш огъня. С практиката ще се научиш да го правиш с лекота и да го използваш нещо – за да пали угасналата ти страст към живота или за да изгаря всички отломки на болката.

– Как мога да го призовавам?

– Тази вечер ти направи точно това. Разбира се, в бъдеще няма да имаш наоколо жарава, по която да стъпваш, но и не е необходимо. Можеш да го направиш по много начини. Майка ми ме научи на един ри-

туал за призоваване на огъня. Ако ти е интересно, мога да ти го споделя.

Кимнах утвърдително.

– Запали много свещи у дома и седни тихо срещу тях, съсредоточавайки се в пламъците им. Кажи с огнена страст: „Нека пламъкът на моята огнена стихия се разгори и пречисти съществуването ми. Призовавам пламъка в душата си да освети същността ми и да ме зареди със своята обновяваща, огнена светлина!“. След това се потопи в светлинките на свещите и остави душата ти да свърши останалото. Когато мама приключеше със своя огнен ритуал, тя винаги намяташе един червен шал върху раменете си и танцуваше със затворени очи на една и съща песен. Това е същият шал, който тази вечер наметнах върху теб. Майка ми беше изключителна вълшебница и владееше отлично силата на четирите стихии.

– Коя беше песента? – попитах тихо.

– Една мелодия, която така и не успях да откроя.

– Откъде е научила майка ти всичко това? – попитах аз.

– Мама имаше един много специален учител – индиец, който беше *вайдя*, истински лечител. Той често ни гостуваше. Веднъж ме помоли да подържи за малко дланта ми, а след това по пулса ми разбра, че огънят е доминиращата стихия в мен. Според мама всеки вайдя може да усети по пулса енергията на коя от природните стихии циркулира във вените ти – коя е твърде слабо изразена и коя е в повече. Със сигурност този вайдя беше научил майка ми на много от практиките, които тя знаеше, но според мен тя беше родена с дарбата да помага и да надниква отвъд видимото.

– Чувствам се толкова различна след това... представление преди малко. Видя ли мъжа, който стоеше там? Знаеш ли кой е? Гледаше ме толкова странно.

– О, това е Янислав. Аз му викам Ян Бибиян, същият палавник е като момчето от книгата. Тук е от началото на лятото, отседнал е в хотел „Морски бряг“. Очаква някого. Някаква жена. Но така и не съм го виждала с жена.

– Мисля, че е време да се прибирам. Тази вечер за първи път от месеци насам ми се случи нещо, което ме извади от състоянието ми на сомнамбул. Благодаря ти за това изживяване.

– Благодаря на себе си, че си позволи да танцуваш със стихията на огъня. Жената, в която живее бялата луна, познава силата на огнената стихия – от нея тя черпи огън, за да изгаря скелетите на всичко старо и за да пали страстта си за живот. Не забравяй – първо изгори, после запали... – Тя се усмихна отново и ме съпроводи до алеята. Така напуснах онова място, където се беше случило най-странното преживяване в живота ми.

Вървах известно време, а съзнанието ми трескаво се опитваше да обработи случилото се. Седнах на една пейка и се постарях да успокоя мислите си. От време на време покрай мен минаваха хора, но никой не ме забелязваше. Всеки беше потънал в собствено-то си сънуване. В ума ми изплува споменът за баба, която беше починала преди повече от десет години. Тя беше любимата ми баба – винаги усмихната, ухаеше на бухтички и домашно сладко, прегръщаше ме топло и измисляше вълнуващи приказки. И тази жена, която винаги беше усмихната и весела, беше отгледала три деца и цял живот имаше до себе си спокоен и люб-

веобилен мъж, се самоуби. Никой от семейството не можеше да проумее какво я е накарало просто така да сложи край на живота си.

Наскоро бях посетила дядо и той ми каза няколко думи, които се загнездиха в ума ми и сега изплуваха на повърхността. Дядо ми обвиняваше себе си за смъртта на баба. Бяхме седнали на диванчето в кухнята на по чаша сок и той започна да нарежда това, което му беше тежало години наред: „Като мома искаше да завърши образованието си и да стане ветеринарен лекар, а аз я спрях. Ревнувах ли я, що ли... Казах ѝ, че аз ще се грижа децата ни да имат достатъчно пари и на масата винаги да има храна. За какво ѝ беше да работи. Тя много ме обичаше и не се възпротиви. Бяхме млади, обичахме се силно. После искаше да ходи да играе някакви женски танци всеки вторник вечер, но аз отново ѝ забраних. Какво щяха да си кажат хората, ако жената на капитана се кълчи на някакво съмнително място... Искаше да пътешестваме, а аз бях изморен да обхождам непознати земи и така и не я заведох по-далеч от съседния град. Когато остаряхме, виждах тези и други прекършени нейни мечти да плуват като кораби без котва в очите ѝ. Виждах болката ѝ всеки път, щом погледнеше някое наранено животно, всеки път, когато гледаше по телевизията жени, които танцуват. Виждах скръбта ѝ, но нищо не направих. Аз погребях истинския пламък в нея и тя ми отмъсти, като отне най-ценното ми – себе си“.

Успокоявах го дълго и го уверявах, че това не може да е истинската причина баба да се самоубие, защото тя наистина беше една изключително щастлива жена. Сега обаче думите на чернокосата жена ме накараха да се замисля. Дали баба ми не беше изгоряла в един

душевен пожар заради това, че се е отказала от себе си? Може би в един момент е погледнала назад и се е задушила в собствените си предателства, в откраднатите мигове, в служенето на другите, в болката от неизживяното. Душата ѝ е имала своите копнежи, които са били умъртвени от задушавания дим на изискванията на другите хора и нормите. Дим, който се е носел с години в нея и накрая е предизвикал задушаване.

Сълзите отново започнаха да се стичат по лицето ми. Този път те пареха с болката на бабините мечти, както и с отчаянието на всички жени по света, които опожаряваха собствените си копнежи заради някой друг, независимо че този „друг“ може да е най-любимото ти същество на света. Дали и мен не ме очакваше същият този агонизиращ пожар?

Погледнах часовника на ръката си, подарък от мъжа ми, който показваше три часа сутринта. Дори не бях усетила как нощта е започнала да се слива с утрото. Станах с усилие, защото краката много ме боляха, и тръгнах към хотела, накуцвайки.

Пред вратата на стаята си видях ново писмо, този път цялото изрисувано в червени огньове и сърчица. Усмихнах се на съвпадението, оставих го на нощното шкафче с идеята на другия ден да го занеса на Янислав, и веднага щом отпуснах глава на възглавницата, заспах.